

OPET: PREDSEDNIKOVA PORUKA

Nema baš nikakva problema u tome da **Dejan Jović** smatra Jugoslaviju najboljim rješenjem za male južnoslavenske narode. Čovjek ima pravo misliti što god hoće, i za svoje misli birati argumente, pa i prešućivati i ignorirati one činjenice koje te njegove misli i ocjene ne podupiru. Pogotovo to pravo ima čovjek kojemu je Jugoslavija – utjelovljena u **Stipi Šuvaru**, političaru kojemu su, u kontekstu rasprava o književničkim slobodama, na um padale ne samo bijele knjige, nego i kojekakve čete, naoružane što batinama, što strojnicama – u najranijoj mladosti otvorila vrata omladinskih medija koji su znali biti ne samo neobvezni forum zaljubljenika u umjereni (i odmjerene!) doze zapadnjačke popularne kulture, nego su, uz SUBNOR, nerijetko bili čelična pesnica revolucije. Jer, upravo su u tim medijima, na babunskim njihovim granama, stasali stručnjaci za hrvatski *klerofašizam* poput **Nina Pavića** i partijski pouzdani eksperti za jednačenje po jugoslavenstvu, poput **Denisa Kuljiša**, **Stipe Oreškovića**, **Dejana Jovića** i njima sličnih.

A kad je Dejan Jović posrijedi, on se i u ljudskome i u akademskom smislu zapravo ponaša korektno i pošteno: nikad nije zatajio da mu je Jugoslavija bila prirasla srcu, i uvijek je pokušavao naći razloge za to svoje uvjerenje. Slično je, uostalom, bilo i sa Šuvarom koji je pokazao da ništa ne zaboravlja, niti je kadar što naučiti. Zato problem nije u Joviću, nego u činjenici da je predsjednik hrvatske države čovjeka s takvim uvjerenjima imenovao svojim glavnim analitičarom: to je imenovanje već samo po sebi jasna poruka. Jer, činjenice imaju to nezgodno svojstvo da postoje i onda kad ih netko negira. Jedna od takvih činjenica je i ona, da je hrvatski nacionalni osjećaj u posljednjih stoljeća i pol presudno determiniran odnosom prema jugoslavenstvu. Ne treba se zavaravati: bilo je među Hrvatima puno pristaša jugoslavenske ideologije, i nisu svi pritom polazili od uvjerenja da time izdaju Hrvatsku. Jedni su u jugoslavenstvu vidjeli primarno jezičnu odnosno kultur-

nu dimenziju, drugi su – zbog ovih ili onih razloga, nerijetko i zbog prijetnji koje su dolazile s drugih strana – imali i drugačije predodžbe, pa je bilo i onih koji su se odricali i samoga hrvatskoga imena kao svraba.

Jedni su bili samo budale i slijepci, drugi – izdajice i zločinci. A kao što smo uvijek morali suditi, mi moramo suditi i danas. Ne spada sve u toj našoj etičkoj i nacionalnoj presudi u prostor racionalnoga, ali nam i racionalni čimbenici daju za pravo da svaku jugoslavensku i balkansku koncepciju proglasimo neprijateljskom. Ništa u tom pogledu ne mogu promijeniti tradicionalne prijetnje koje su doista dolazile s drugih strana, jer i tu su činjenice rječite: hrvatske su granice na zapadu i na sjeveru uglavnom stalne i nepromijenjene već desetak stoljeća, na istoku neprekidno uzmičemo i u državopravnom, i u demografskom i u gospodarskome i u kulturnom smislu.

K tome je svaka postaja hrvatske jugoslavenske zablude obilježena nasiljem i krvlju. Do stasanja jugoslavenske ideologije Hrvati su i Srbi živjeli bez suko-

ba, od tada stalno krvare: od protusrpskih demonstracija 1895. i 1902., preko svjetskoga rata i leševa u Odesi, prosinačkih žrtava 1918. i skoro tri tisuće hrvatskih katolika i muslimana pobijenih od 1918. do travnja 1941., i onda preko strahovitoga krvoprolića u Drugome svjetskom ratu, do Zrina i Španovice, Dakse i Bleiburga, do raseljavanja stotina tisuća, do mnoštva političkih uznika i pobijenih hrvatskih političkih emigranata. I Domovinski je rat izraz borbe između hrvatstva i jugoslavenstva: otvoreno velikosrpstvo nikad na hrvatskoj strani ne bi našlo dovoljno pristaša da nam postane realnom prijetnjom i da nametne Jugoslaviju od koje smo se dva puta u krvi morali oslobađati.

Drugim riječima, posve racionalnim, mjerljivim argumentima, matematičkom se preciznošću može dokazati da je svako jugoslavenstvo smrtna prijetnja hrvatstvu i Hrvatima, pa je takva prijetnja hrvatstvu i suvremeni oblik jugoslavenstva, tobože motiviran strahom od lonca za taljenje naroda i surovoga, doista brutalno nemilosrdnoga kapitalizma koji dolazi s današnjega Zapada. Nijedan od tih problema ne može se riješiti izdajom niti napuštanjem hrvatstva i odricanjem od hrvatske države.

A ne bi bilo nikakvo čudo da predsjednik neke jugoslavenske izbjegličke vlade ili novoga Jugoslavenskog odbora tvrdi drugačije, i da bira savjetnike i suradnike koji će tu njegovu tvrdnju i perom i činom potvrđivati.

Zapanjujuće je da to čini predsjednik hrvatske države, kao što bi bilo zapanjujuće da ukrajinski predsjednik svojim savjetnikom imenuje zagovornika obnove federacije s Rusijom, da se škotski separatisti oslanjaju na želje i procjene unionista ili da kosovska vlada sluša savjete srpskih nacionalista ili jugoslavenskih integralista. Svagdje osim u Hrvatskoj, jedno bi isključivalo drugo.

Zato nije Dejan Jović na krivome mjestu, na krivom je mjestu – Ivo Josipović.

(T. J.)

SRBIMAGAZIN br. 95/14 br. 5637/16 Jutarnji list SUBOTICA, TRAVNJA 2014.

Jasno crvena krpa za ovdješnje demokrate i dalje je vidljiva, ali zbog toga namjeravam prestat i govoriti o demokraciji i pravu obavljanju i ne aktivirati, što smatram mnogim u ovom trenutku da nije na kraju. Međutim, bilo bi korisnije napraviti disjunktiv – kada bi došlo do novih strana političkih i drugih, garantirano da će to biti i istovremeno u skladu s etičkim i pravim interesima, angažirano i odgovorno kao što smo vidjeli u prošlosti.

Upravo tako se prije točno trideset godina, u službu srpske i ovdješnje države, i da je Dejan Jović nije imao promijeniti već sada je imao reputaciju ovdješnjeg teoretičara i stručnjaka u političkim interesima, angažiranog i odgovornog kao što smo vidjeli u prošlosti.

Memorandumi

Jovićev memorandum na osnovu toga bio je shvaćen, a ne kao politički memorandum, a ne kao politički memorandum. Međim, bilo bi korisnije napraviti disjunktiv – kada bi došlo do novih strana političkih i drugih, garantirano da će to biti i istovremeno u skladu s etičkim i pravim interesima, angažirano i odgovorno kao što smo vidjeli u prošlosti.

Dejan Jović je u ovom trenutku u potpunosti zauzeo hrvatski narod i pokazao interes za demokracijom, a to je bio hrvatski narod i u samostalnoj državi. Njegov prvi cilj trebalo je da je Jović bio perspektivan i ostvaren.

“Puno je bilo ovdješnjih teoretičara i stručnjaka od 1918. godine, a to je bilo srpsko, a ne hrvatsko političko. Međim, bilo bi korisnije napraviti disjunktiv – kada bi došlo do novih strana političkih i drugih, garantirano da će to biti i istovremeno u skladu s etičkim i pravim interesima, angažirano i odgovorno kao što smo vidjeli u prošlosti.”

Dejan Jović je u ovom trenutku u potpunosti zauzeo hrvatski narod i pokazao interes za demokracijom, a to je bio hrvatski narod i u samostalnoj državi. Njegov prvi cilj trebalo je da je Jović bio perspektivan i ostvaren.

DEJAN JOVIĆ

GLAVNI ANALITIČAR PREDSEDNIKA
IVE JOSIPOVIĆA, CRVENA KRPA
HRVATSKIH DESNIČARA:

I dalje smatram da je Jugoslavija bila najbolje rješenje za male narode

“Budimo potpuno iskreni, njegovim kritičarima u prvom redu smeta to što je Dejan Jović po nacionalnosti Srbin. Što se tiče njegovih stavova, oni su potpuno legitimni čak i ako se ne slažemo s njima jer – a što je posao savjetnika i analitičara – nego iznositi prijedloge i ideje”, kažu u Uredu predsjednika Republike. **Piše Robert Bajrušić**

ZATVORENIK

br. 259, srpanj-kolovoz 2014.

3